

[Finansministeren.]

Hansen er en ivrig læser af det udmærkede tidsskrift, der hedder Vor Tid. Det var ikke mig, der havde skrevet lederen, og jeg må skynde mig at sige, at det er heller ikke nationalbankdirektøren, som jo her i dag blev citeret for, at vi er et af de rigeste lande i verden. I den nævnte leder har man gjort op med noget andet end det, vi drøfter her, nemlig med, hvordan det forholder sig med statens finanser, og det er da udmærket, at nogen beskæftiger sig med det, også i en leder. Vi kan udmærket gøre os klart — og samarbejde om, håber jeg — at vi skal klare de samfundsøkonomiske problemer, vi står med, med forskellige former for forbrugsdæmpning og så alligevel være ganske tilfreds med, hvordan det ser ud hos alle befolkningsgrupper her i landet, også med den beskæftigelse, som hr. Lysholt Hansen var så venlig at omtale på en særdeles rimelig måde, også i forhold til regeringens politik på dette område.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på de bemærkninger, der er fremsat. Det, der er sagt fra de fleste ordføreres side, forstår jeg på den måde, at der er et ønske om at gå videre med hensyn til at interessere sig for, at statsudgifterne ikke stiger. Hr. Niels Ravn nævnte konkret, at det kunne være fornuftigt på et tidligt tidspunkt at beskæftige sig med de lovbundne udgifter, så man ser på, hvad der i den forbindelse kan gøres i næste samling. Hvis der er en vilje til således at holde igen på udgifterne, så tror jeg også, vi netop med den tendens, der er i dette finanslovsforslag, kan få løst de problemer, som vi alle erkender foreligger.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*):

Jeg skal svare på de tre spørgsmål, som hr. Poul Dam stillede mig med udgangspunkt i den før omtalte „fristil“, som forsvarsministeren skrev under sit ophold i USA.

Jeg vil gerne til indledning sige, at jeg er enig med hr. Poul Dam i, at man af politiske grunde har tillagt denne sag større betydning, end den egentlig kan bære, men jeg vil da også gerne sige, at der er noget i denne analyse, jeg ikke er enig i. Bl. a. finder jeg, at analysen af forholdene i Danmark tillægger hjemmeværnet og dets medlemmer en noget overdreven betydning i

henseende til at påvirke befolkningen i forsvarspositiv retning.

At hjemmeværnet af folketinget er blevet pålagt at skulle løse både en militær og en folkelig opgave, fremgår jo af loven om hjemmeværnet, som sidst blev behandlet her i tinget i forbindelse med en revision i juni 1969. Ifølge lovens § 3 består hjemmeværnsledelsen af chefen for hjemmeværnet og den kommitterede for hjemmeværnet, og den kommitterede har til sin rådighed et antal hjemmeværnskonsulenter, der ansættes af forsvarsministeren. Den kommitteredes og hjemmeværnskonsulenternes opgave er ikke nedfældet i loven, men af bemærkninger til forslaget til loven om hjemmeværnet af 1961 fremgår det klart, at den kommitterede er leder af det folkelige arbejde inden for hjemmeværnet og arbejdet for tilgang til hjemmeværnet. Endvidere er anført, at den kommitterede skal virke for et godt forhold mellem befolkningen og hjemmeværnet. Der er ikke efter det for mig foreliggende, hverken af den kommitterede eller konsulenterne eller noget andet hjemmeværnspersonel, foretaget oplysningsarbejde eller lignende, som er gået ud over de rammer, der er nedfældet i loven og bemærkningerne hertil.

Hvad angår den redegørelse, der er givet af forsvarsministeren, og spørgsmålet om, hvorvidt der siden har været sendt nogen derover, kan jeg oplyse, at til den specielle skole har der ikke siden 1963 været udsendt officerspersonel eller andet personel med relation til forsvaret til at gennemgå det kursus, som forsvarsministeren i sin tid gennemgik. Der har i øvrigt ikke siden 1964 været hjemmeværnsfolk på uddannelse i USA.

Spørgsmålet om, hvorvidt jeg finder det rimeligt, at forsvarsministeriet stiltiende tog rapporten til efterretning, om dette er forsvarligt, skal jeg oplyse, at den såkaldte afhandling i sin tid blev fremsendt til forsvarsministeriet, der ikke fandt anledning til at kommentere sagen, da det jo, som jeg sagde før, drejede sig om et eleverarbejde. Rapporten, som var bilagt dette arbejde, blev underhånden tilsendt forsvarsstaben, der ikke kunne gå ind for alle de fremsatte synspunkter, og som i øvrigt udtalte, at deltagelse af hjemmeværnspersonel i det om-